

CONSAGRATS

FRA JESÚS ROMERO

Fa temps vaig veure per internet la fotografia d'una pintada en un mur que deia: **El Cristianisme no és una religió**. No estava signada, tot i que a mi em portava ressons o del pastor luterà **Dietrich Bonhoeffer** o del pastor reformat **Karl Barth**, que em sembla ho havien dit o suggerit també en alguna de les seves obres (ho deixo per algun especialista sobre el tema, perdoneu la meva mala memòria!).

Bé és cert que si mirem només l'*embolcall*, allò més visible de cara enfora del Cristianisme (personatges de relleu que anomenem "sants", texts sagrats, ritus, una certa jerarquia o estructura organitzativa...), clarament la podríem comparar

a d'altres religions i treure'n la conclusió que no: el Cristianisme sols és una religió més dins el ventall de religions de la Humanitat i aquell qui digui el contrari (com la nostra pintada) està ben equivocat. Però quan un *grata* una mica aquest embolcall, quan un deixa de **mirar-se'l** de fora estant i passa a **viure'l** des de dins, la cosa canvia.

La cosa canvia perquè el detonant que fa que un passi d'*espectador* a, diguem-ho així, *practicant* és la trobada no amb un llibre de pregàries o d'espiritualitat, no amb una idea filosòfica o ètica, sinó amb una persona: **Jesús de Natzaret**, i aquest, com a **Senyor**, com a **Déu**, no merament com a un bon home o un profeta més dins la llarga llista de profetes o de personatges rellevants de tantes religions.

Quan un **rep Jesús com a Senyor de la seva vida**, quan entén que ha estat salvat per pura gràcia, quan entén i experimenta l'amor de Déu com un amor desinteressat i totalment immerescut que li és ofert com una cabdal i pregona segona oportunitat, una vida nova, un nou naixement (diguem-ho com vulguem) **tot canvia**: la vida es veu com un do, la pregària és un diàleg, el proïsme no és un rival sinó un germà, es passa del lliure mercat i la comunitat de béns al bé comú i el Cristianisme esdevé no el tediós compliment de normes, sinó el cultiu d'una relació amb Déu, amb el proïsme i amb un mateix.

Només així, crec, es poden entendre certs textos del Nou Testament que sovint llegim, potser com de passada. Si Pau fos el capitost d'un nou moviment més i prou (com hi havia tantes sectes i moviments religiosos en el seu temps) no tindria per què parlar dels tres anys que ha gastat fins i tot vessant llàgrimes pels germans d'Efes, com fa en el seu comiat d'aquella comunitat, segons el llibre dels Actes dels Apòstols (20,28-38); més aviat estaria preocupat (com alguns telepredicadors actuals) per estirar cap a ell molta gent per tal de poder inflar una bona estadística. En ell no era pas així. En les seves cartes el veiem sovint preocupat pels germans, per la comunitat sencera. Els recorda el preu que ha costat la llibertat i la vida d'aquesta o altra comunitat a les quals es dirigeix. Pau es va **consagrar** del tot als efesis, com ho féu també amb les altres comunitats que va anar fundant per l'Àsia Menor.

Si el Cristianisme, des del principi, no

fos **relació**, no podríem entendre la pregària que Jesús fa per cadascun dels seus primers germans (Jn 17,11b-19) i, de retruc, per cadascun de nosaltres, perquè el Pare ens preservi del Maligne. Jesús mateix diu: *Jo em **consagro** a mi mateix, perquè ells també siguin **consagrats** en la veritat.*

Aquesta **consagració**, aquesta **dedicació** és la que hauríem de demanar al Senyor cada dia en les nostres pregàries, en les nostres Eucaristies: que com a Església seva puguem viure dedicats totalment al seu servei enmig dels homes i dones del nostre món, a imitació de Jesús mateix que es donà del tot per nosaltres; a imitació de Pau mateix, que es donà del tot pels seus germans. És també el que li demanem en la Pregària Eucarística III: **que Jesús faci de nosaltres una ofrena eterna**, que sigui ben real la nostra consagració baptismal, que siguem per a aquest món sacerdots, profetes i reis que escampin arreu el perfum de Crist.